

KOSZTYÚ KATALIN

VIHARMANÓK

Egyszer volt, hol nem volt, a hófödte, magas Kárpátokon is túl élt egyszer egy kislány az anyukájával és a nagymamájával. Bogica – merthogy így hívták őt – nagyon szerette az óvodát. Anyukája is ott dolgozott, így egész nap a barátaival játszhatott, és amikor hiányozni kezdett neki, bármikor bekéredzkedhetett hozzá az irodába egy pusziért és egy meleg ölelésért. Délután pedig otthon folytathatta a játékot nagyival és Kormos nevű kutyusával. Úgy élt, mint a többi ötéves gyerek, akik más, békés országokban laknak.

... Mindaddig, míg egy hideg téli napon anyukája beviharzott a csoportszobába, és reszkető hangon utasította az óvónéniket: „Öltöztessétek a gyerekeket, gyorsan! Üzentem minden szülőnek, máris jönnek értük. Kitört a háború.” Az óvónénik és dadusok nem szóltak semmit, csak gépies mozdulatokkal elkezdték felhúzni a csipetsapatra a csizmát, sapkát, télikabátot. Bár a gyerekek nem tudták, mi az a háború, sejteni lehetett, hogy valami nagyon nagy dolog, mert Irénke néni, aki máskor még azért is rászól Nóri dadusra, ha ormótlan masnit köt a fűzőkből a gyerekek bakancsára, most fordítva húzta rá a csizmát Lórikára, aki szegény – mivel még nem beszél tisztán – csak a fejével integetett, hogy valami nincs rendben, mert összegubancolódnak a lábai, amikor lépni próbál.

– Én tudom, mi a háború. Törte meg a csendet a hengegő Máté. Apával szoktuk játszani, sok párna kell hozzá. De veszélyes dolog, mert legutóbb a párnahuzat gombjával beleütöttem apa szemébe, és azt mondta, többet ilyet nem fogunk csinálni. Kár, pedig nagyon jó móka volt. Biztosan azért küldenek haza minket is, mert meghallották, hogy valaki párnacsatát akar kezdeni, és félnek, hogy a gomb megsérti valaki szemét.

– Az lehet. Emlékeztek, hogy kiabált a folyosón az óvónénivel Janka anyukája, amikor Balázs megkarmolta az arcát?

– Hát, mert nem tudta, hogy dinóst játszunk. A dinók pedig úgy szoktak – védekezett Balázs.

A gyerekeket hazavitték a szülők, Bogica is hazament az anyukájával. Már a kapuban várta őket mama, ugyanolyan ijedt tekintettel, amelyet a többi felnőtt arcán is látott aznap.

– Ez nem lehet igaz. Ilyen nincs. Idáig csak nem jönnek – susmogták a nagyok. De, hogy kik jönnek, és mit akarnak, és miért nem lehet igaz, arról semmit sem mondtak.

Bogica elkezdte kirakni a legújabb, Jégvarázsos puzzle-t, amikor valami nagyon hangos és ijesztő szirénázás vette kezdetét. Anya meg berohant, rádobott egy takarót, ugyanazzal a svunggal felkapta, és már szaladt is ki vele a házból.

– Hadd rakjam már ki, már csak Elza szoknyája hiányzik! Amúgy is... sapka, sál, kabát. Már elfelejtetted, hogy tél van? Hát te mondd mindig, hogy ezek nélkül egy tapodtat sem tehetek.

De anya csak futott, le a pincébe. Sötét volt és bűdös, de Boginak tetszett odalent. Már a kirakó sem érdekelte, csak az a korhadt deszka, amit pusztá kézzel is szét tudott morzsolni.

Teltek a napok, a hónapok, és nem mentek óvodába. A pincébe viszont naponta többször is, mindig, amikor az a fura és fülsiketítő sziréna megszólalt. Aztán egy idő múlva már kevesebbet jártak a pincébe, sőt, mama meg már egyáltalán nem volt hajlandó lemenni, azt mondta, ha a fejére dobják, akkor sem érdeklí (hogy kik és mit akarnak a fejére dobni, azt még most sem értette Bogi). Később meg szinte egész nap nem volt áram. „Széltőlötték az áramot?” – halotta a boltban. De hogy kik, hogyan és minek, egy újabb talány volt a kislány számára. Bizonyos szempontból nagyon rossz gyerekek lenni, mert a gyerekeket semmiről sem tájékoztatják. Csak az elharapott mondatokból és szavakból tudják kihámozni az igazságot.

– Félek a sötétben.

– Nincs is sötét, égnek a gyertyák – nyugtatta Anya lefekvéskor Bogicát. – Nézd csak, ha így kulcsolom a kezem, egy denevér árnyéka rajzolódik a falra. Így meg egy kutyus. Látod, olyan kajla a füle, mint a Kormosé.

Bogica is próbált mindenféle állatot formázni a gyertyafénynél, de sehogy sem hasonlítottak se denevérré, se kutyára, se semmilyen jószágra. Már majdnem kitört a hiszti, amiért neki ez nem megy, amikor a kezecskéje árnyékából mégis a falra vetült valami.

– Egy Viharmanó – húzta fejére a paplant rémulten Bogica, s amikor előbújt, még mindig látta a manót, de nem árnyék volt, hanem valóságos. Már nem otthon volt, hanem egy réten, és csak futott, futott a gonosz manó elől, aki már majdnem utolérte. De ekkor valaki megragadta, és elbújtatta egy hatalmas odúban.

– Ne félj tőlem, igazán nincs okod rá. Flórián vagyok, közönséges réti manó. Szerencséd volt, hogy épp erre volt dolgom. Látod, ezt a szegény mókust jöttem ide meggyógyítani, sajnos eltört a lába.

Az odú sarkában valóban egy mókus szipogott.

– Ne félj, pár nap múlva kutya bajod sem lesz. Bekötöttem a lábad, megittad a gyógyteát, most csak annyi a dolgod, hogy pihenj. Neked meg, Bogica, hogy hazamenj anyukádhoz. Embergyereknek semmi keresnivalója sincs Álomréten.

– Tudod a nevem? Álomréten vagyok? Ki volt az a gonosz, aki üldözött? Ugye, Viharmanó volt?

– Állj! Ennyi kérdésre nem tudok válaszolni. Lássuk csak. Mi is volt az első? A neved. Itt mi minden gyerek nevét ismerjük, mert mi szőjük az álmaitokat. Mert ez az Álomrét, szóval már a második kérdésre is megkaptad a választ. Az is igaz, hogy egy Viharmanó vett üldözőbe, ők felelnek a gyerekek összes rossz álmáért.

– Gondoltam. Másért is felelősek. Miattuk szól a sziréna. Még a mama is fél, hogy esőt dobnak a fejére vagy rémálmokat. Máskor meg villámcsapással szétlővik az áramot, hogy ne tudjam nézni a kedvenc mesémet a tévében. Tényleg roppant gonosz lények, nem lehet valahogy elűzni őket? Vagy leglább megjavítani, hogy kedvesebbek legyenek?

– Attól tartok, hogy a rosszakat nagyon nehéz megjavítani, és elűzni is szinte lehetetlen – sóhajtott Flórián. – Régóta törnek borsot az orrunk alá, valahányszor megfestünk egy szép álmot a gyerekeknek, ők mindannyiszor megpróbálják elrontani azt.

– De hát valamit csak lehet ellenük tenni.

– Persze, hogy lehet. A Viharmanók ellen a legnagyobb fegyver a gyermekmosoly. Akárhányszor boldog egy gyerek, ők mindig veszítenek egy kicsit az erejükből. Ezért is akarják megakadályozni, hogy célba érjenek az édes álmaitok... De mi mindent megteszünk, hogy kézbesítsük őket. Sajnos most nagy bajban vagyunk. Van a rét közepén egy hely, ahol minden gyereknek külön postaládája van. Ide kell kihordani az álmokat, amiket liliumlevelekre festünk. Eddig ez a mókus volt a postásunk, de most nagyon megsérült. Mi meg ezekkel a parányi lábakkal nagyon lassan futunk, aligha győzünk minden postaládát megtölteni.

Bogica csak most vette alaposabban szemügyre Flóriánt. Valóban parányi volt nemcsak a lába, de őmaga is, olyannyira, hogy szinte elfért volna a tenyerében.

– Én segíthetek. Anya azt mondja, úgy futok, mint egy nyúl, az óvónéni szerint meg én festem a csoportban a legszebb szivárványt és tulipánt. Itt maradok, együtt gyorsabban végzünk.

– Nem is rossz ötlet, de erről én egyedül nem dönthetek. Nagyapám a Liliomfestő Üzem tiszteletbeli vezetőmanója, ha ő igent mond, felőlem segíthetsz. Gyere, odavezetlek, legalább bebizonyíthatod, milyen gyorsan futsz.

Azzal Flórián kiugrott a faodúból, és futásnak eredt. Hátranézett, követi-e a kislány, de sehol sem látta.

– A manóba! Biztosan felébredt, ennyit a segítségről.

– Kukucs, hékás, tényleg lassúak azok a manólabák, hiszen én már itt is vagyok – szólt egy hang a távolból. Bogica volt az, aki már a Liliomfestő Üzem bejáratánál állt.

– Hát ezt hogy csináltad? Olyan gyors vagy, mint egy Viharmanó.

– Ugyan, ez csak harminchat gyereklépés volt az odútól, számoltam.

A hangoskodásra kilépett a műhelyből az összes réti manó, és elismerően bólogattak.

– Nagyapa, mit szólsz? – kérdezte Flórián a Liliomfestő Üzem tiszteletbeli vezetőmanójától.

– Más esetben szó sem lehetne arról, hogy külső segítséget elfogadjunk. Elvégre létezik a réten manóbecsület, de most be kell látnom, hogy a mókus nélkül nem végzünk időben, máris késésben vagyunk. Először is ígérd meg, hogy senkinek sem beszélsz sem rólunk, sem pedig az Álomrétről, aztán lássunk munkához.

Bogica ünnepélyes fogadalmat tett az összes manó előtt, hogy nem árulja el a titkukat, aztán elindult a műhely felé, azonban sehogyan sem fért be annak ajtaján.

– Így nem segíthetek a festésben – szomorkodott.

– Dehogynem. Csak egy cseppentés ebből a manóitalból a nyelvedre, és olyan kicsi lesz, akárcsak mi. Ha végeztünk a festéssel, egy másik főzettel visszanyövesztelek, hogy kihordd a leveleket.

– Pfüj – fanyalgott a kislány. – Ennek olyan az íze, mint a lázcsillapító szirupnak, vagy még annál is pocsekább.

De azért nem köpte ki, mert tudta, hogy a szirupot is azért kell meginni, hogy utána jobban legyen, ezt a manócseppet pedig azért muszáj elviselni, hogy minden gyerek szépet álmodjon.

Az üzemben aztán gyorsan munkához láttak, a lányoknak szebbnél szebb unikornisokat, virágokat, szivárványokat, babákat és játszótereket, a fiúknak meseautókat, űrhajókat és vitorlásokat pingáltak a könnyű szirmokra.

– Tökéletes. Már csak el kell juttatni minden szirmot a postaládákba. De vigyázzatok a Viharmanókkal, ha látjátok, hogy beborul az égbolt, vagy megszólal a manókürt, bújjatok el gyorsan! – adta ki az utasítást a Liliomfestő Üzem tiszteletbeli vezetőmanója.

– Manókürt... Milyen érdekes, az embervilágban is szirénáznak, ha Viharmanók közelednek.

– Nincs idő az ábrándozásra, embergyerek – róttá meg Flórián Bogicát.
– Felülök a válladra és irányítalak, azt hiszem, úgy lesz a leggyorsabb!

Bogica bólintott, vállára kapta a manófiút, és már suhantak is keresztül Álomréten. Hamar a postaládákhoz értek, ahol a szorgos kezek egyenként bedobálták a névre szóló, nefelejcsből szőtt pihepuha ládádba a leveleket.

– Akkor ezzel meg is volnánk – mosolygott elégedetten Flórián. – Neked viszont ideje lenne hazamenni, de, ha van kedved, holnap is szívesen látunk, a mókus sajnos egy ideig még nem fog lábra állni, elkél a segítség.

– De hát hogy menjek haza, és holnap hogy jöhetek újra el? Azt sem tudom, hogy kerültem ide – sópáncodott Bogica.

– Jaj, már megint egyszerre három kérdés. Minden embergyerek ilyen kíváncsi? De szerencsére mindhárom válasz egyszerű. Hazaérni úgy fogsz, hogy felébredsz. Itt most kezd sürvedni, úgyhogy, ha jól számolom, emberföldön lassan hajnalodik. Úgy kerültél ide, hogy egy Viharmanó belerondított az álmodba, amikor üldözőbe vett. Ha nem jövök, biztosan egész éjjel azt álmodtad volna, hogy a nyomodban van, vagy ami még szörnyűbb, talán el is kapott volna. A holnapi utazásodról pedig már személyesen gondoskodtam a Liliomfestő Üzemben. Hát nem figyeltél, amikor a te álmodat festettem a szíromra? – kacsintott huncutul a manó.

– Bogicám, hasadra süt a nap – ébresztgette Anya a kislányt. – Már azt hittem, beteg vagy, máskor nem szoktál ilyen sokáig aludni. Szépeket álmodtál?

– Hát, már tudom, kik okozzák a háborút.

– A háborút? Szegénykém, te ilyen rossz dolgokról álmodtál az éjjel?

– Igen. De már tudom, hogy a Viharmanók miatt van minden.

– Aha, a Viharmanók. Értem.

– De ne aggódj, anya. Már azt is tudom, hogyan lehet legyőzni őket.

– Igen? És mégis hogyan?

– Vidámsággal és sok-sok nevetéssel!

– Igazad van. Büszke vagyok rád, nagyon okos kislány vagy.

(Bogica itt majdnem kifecsegte, hogy a választ valójában Flóriántól tudja, de ekkor eszébe jutott a Liliomfestő Üzem tiszteletbeli vezetőmanójának tett ígérete arról, hogy nem mondja el senkinek sem, mi történt vele Álomréten.)